

Framsýningin tænar norðurlenskum samstarvi

Summarið er rættuliga komið í Føroyum. Við summarinum koma nógvar ferðafólk hendan vegin. Vit eru so von við at siggja fremmandar bílar, krabbagággur og fólk á syklu við víðferinum bundi aftanfyrri á syklu. Klæðir og atferð teirra fáa okkum at registrera ferðafólkini onkursvegna, og geva vit okkum far um tey, so verður einans hugsað: «Útlendingur! Tað sæst á skráðuni». Hendan hugsan okkara er ikki á nakran hátt vanvirðislig, nei, hetta er bert ein konstat-ering.

Ikki kann sigast annað, enn at veðrið hevur verið til vildar, og vit hugsa, at tey, sum eru her í hesum døgum, hava verið ómetaliga heppin við veðrinum. Vit gleðast um, at okkara vakra land hevur vist fremmandamanninum tað blíða andlit. Vit vita, at landið á ein ella annan hátt speglar okkum, sum bøgva her, og vit eru — og vilja vera — eitt blitt fólkaslag. Gamli síðir sita enn fastir í mentan okkara, og gestablíðni er sum fyrr ein av fremstu dygdum okkara.

Nøkur av teimum, sum hava vitjað okkum hesar

seinastu dagarnar, eru umboðini frá teimum norðurlenskum postverkunum. Tey eru komin hendan vegin í sambandi við ta stóru frimerkjaframsýningina, sum hevur verið í Norðurlandahúsinum seinasta vikuskifti.

Vit hava tosað við Kjeld Larsen, sum er leiðari av dansku frimerkjadeildini, Trygve Uhren, sum er leiðari av tí norsku frimerkjadeildini og Helenu Ríki, sum starvast sum deildarskrivari á tí finsku frimerkjadeildini.

Kjeld Larsen hevur verið í Føroyum einaferð fyrr. Tað var í 1964, tá hann kom higar saman við eini 20 starvsfólgu. Tey sigldu til Føroya við Kronprins Olav, sum í eini tvey summur sigldi sum ferðamannaskip millum Føroyar, Island og Danmark. Endamálið við túrinum tá á sinni var at siggja posthúsin, og vitjanin gekk til Tórshavn, Klaksvík og Tvøroyri umframt onnur smærri pláss.

Hann segði seg kenna nógvar starvsfólk frá føroyska postverkinum aftur, bæði frá túrinum tá og frá Danmark, har fleiri av teimum hava verið á skúla og skeiðum.

Hini bæði, Trygve

Uhren og Helena Ríki, hava ikki verið í Føroyum fyrr, og er hetta eisini fyrstu ferð tey øll eru her á frimerkjaframsýning. Vit spurdu tey, um høvdu høvdu gjørt sær nakrar hugsanir um, hvat tey kundu fáa burtúr eini slikari ferð til Føroya.

Tey greiddu frá, at ein frimerkjaframsýning verður ikki einans hildin

Nordatlantex æt tann stóra frimerkjaframsýningin, sum var í Norðurlandahúsinum

mátti vera eftir í Norðurlandahúsinum og ansa eftir framsýningarbásunum, so føroysku starvsfelagirnir høvdu ført tey nøkur á gangin, sum tað nú passaði inn í myndina, vestur um á oynni.

Helena Ríki úr Finnlandi var samd við Kjeld Larsen og Trygve Uhren í,

høvdu gjørt sær nakra meining um føroyingar, søgdu tey, at tað óivað var ringt at gera sær eina rættvís meining út frá nøkrum heilt fáum døgum, tey høvdu verið her.

Tey kendu føroyingar frá øðrum frimerkjaframsýningum í Norðurlöndum og aðrastaðni í Europa eisini, men tey ivaðust í, um hesi fólk vóru sermerktir føroyingar. Fleiri av teimum høvdu ferðast nógvar í øðrum londum, ella búð uttanlands, og vóru sostatt so vanir við at skifta eitt lítið sindur av haminum út, hvørja ferð teir komu til eitt fremmant land, so tað kundi so væl vera, at tað frumføroyska eyðkennið í teimum var slitið av teimum á ferðini.

Hvussu nær vit enn eru í ætt, so er altíð ein munur á mentanini millum londini. Kjeld Larsen helt, at vit her máttu vera so ymisk frá dønnum sum nátt frá degi. Hugsa bert um, segði hann, hvussu ógvuslig og annarleiðis náttúran er hjá tykkum, merkt av fjøllum og havi. Tað má jú geva tykkum eitt annað grundarlag, enn tað vit fáa, sum eru von at ganga

á sløttum bæði í býnum og úti í náttúruni.

Trygve Uhren helt fyrri, at tað væl kundi vera, at føroyingar og norðmenn vóru líkir, men hann helt, at líkeithin óivað mundi ligga sum ein skón omaná — eitt lag sum hvarv, varð tað bert útsett fyrri eitt sindur av sliti. Hann helt skemtingarsamur fyrri, at eitt fólk, sum stavaði frá írskum munkum og norskum víkingum mátti hava okkurt serstakt framerki.

Tað, sum tyktist at imponera hesar gestir okkara mest, var Norðurlandahúsið sjálvt. Ongandið fyrr høvdu tey sæð nakað so avbera vakurt, sum hóskaði so væl inn í føroysku náttúruna. Ein perla, sum ríkaði um tað sermerkt framerki í Tórshavn, og sum styrkti tað føroyska eyðkennið í norðurlenska samstarvinum.

Øll vóru tey samd um, at ferðin til Føroya hevði verið minnilig. Fólk høvdu verið avbera blíð við tey. Tey høvdu sjáldan fingið so góða móttöku aðrastaðni. Tey høvdu verið borin á lógvum frá tey settu fótin á land.

Mna.

Trygve Uhren, leiðari fyrri norsku frimerkjadeildina

fyrri at selja frimerki. Hetta at umboða land sitt — at visa flaggið, sum tey søgdu — er ómetaliga tydingarmikið ikki bara fyrri handlin við frimerkjum, men eisini fyrri tað norðurlenska samstarvið postverkinum imillum.

Tey halda, at Føroyar eru kanska ikki nakað «frimerkjasavnaraland», men í roynd og veru er talið av føroyingum, sum savna frimerki frá hinum Norðurlöndum, ikki so heilt galið, tá hugsað verður um fólkatalið.

Vit spurdu, um tey høvdu havt høvi at siggja nakað av landi okkara, nú tey høvdu verið her hesar dagarnar. Jú, tey høvdu verið ein busstur norðuri við Gjógv, og tey maktaðu tað vakra landslagið, tey høvdu sæð. Eisini høvdu tey verið norðuri í Saksun, høvdu gingið út á pollin og annars sæð kirkjuna og gamla garðin har norðuri.

Túrurin til Kirkjubøar varð heldur ikki gloymdur, hóast tað ikki hevði ligið fyrri hjá teimum at fara hagar samstundis. Onkur

at hetta var ein minnilig ferð til Føroya. Hon væntaði ikki, at ein slik ferð fór at standa henni í boði nakrantið aftur. Hon var glað fyrri at siggja, hvussu væl alt var lagt til rættis, og segði, at filatelistfelagið og postverkið høvdu gjørt alt fyrri, at túrurin skuldi gerast teimum øllum eitt satt upplivisli. Tað var næstan sum at vera í summarfri, segði hon.

Hon greiddi frá, at maður hennara í fleiri ár hevði ætlað at fara til Føroya í summarfri, men ongantið hevði hann gjørt álvara av. Nú gleddi hon seg at koma heim aftur til Finnlands at siga honum frá, hvussu ótrúliga vakurt her er, og at hann avgjort ikki fór at verða snyttur av at fara hendan vegin.

Trygve Uhren segði eisini, at høvuðsendamálið við ferðini ikki var at selja frimerki, men líka so nógvar fyrri at vitja «broderfolket í vest» og at hitta føroyingar á heimavølli.

Tá vit spurdu, um tey

Kjeld Larsen, leiðari fyrri dansku frimerkjadeildina

Kamar

Ungur, fríðarligur maður sóknast eftir stórum kamari við atgongd til køk og bað.

Tlf. arbeiði: 1 18 20 millum kl. 10-12
heima: 1 61 54 eftir kl. 17.00

BRÚKTUR BILUR ER EITT ÁLITISMÁL

VIT HAVA GÓÐAR
BRÚKTAR BÍLAR
Á GOYMSLU

SAMULIGIR PRÍSIR — LAGALIG FIGGING

NISSAN **AUTO Service**